

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költéség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Ady Ágota: Inda
Áprily Lajos: A menekülő vers
József Attila: Tél
Kajuk Gyula: Az anya
Kántor Zoltán: Albéletben
Koosán Ildikó: Felkiáltójel
Kő-Szabó Imre: Két biztos rend
Lehoczki Károly: Vártam, hogy jöjj
Mentovics Éva: A sajtótudat félted...
Sárközi László: Nőkről...

2. oldal

próza, versek

Balogh Örs: Csörögéfanak
Bányai Tamás: ZéZé meséli
Baranyi Ferenc: Konszolidáció
Bárdos László: Téli megbékülés
Bittner János: Tibeti dal
Bodó Csiba Gizella: Kereső
G. Ferenczy Hanna: Január
Kamarás Klára: Apró
Karaffa Gyula: Ebben a versben
Németh Tibor: Didergő
Ódor György: Világos?
Rada Gyula: Jelen-ének
Simonyi Imre: Cselédlányok
Vadász János: Koldus

3. oldal

próza, versek

Albert Lőrincz Márton:
Juhász Ferenchez
Debreczeny György: halak a földön
Fetykó Judit: Tél
Hoitsy Horváth Edit: Tájkép
Köves József:
A harmadik, a harmadik
Lelkes Miklós: Idősíkok
Nógrádi Gábor: P. Józsefné
Péter Erika: Eltűzött lapok
Pethes Mária: az élet küszöbén
Pethő Gábor: Elvagyódsz. El.
Prágai Noémi: Haj
Ricza István:
Gondolatok esti séta alatt
T. Ágoston László: Lakógyűlés
Váradi József: Tolvajoló köfőtő
Végh Sándor: Életék
Verasztó Antal:
Az elveszett sárkány nyomában

József Attila

TÉL

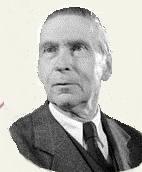
Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni,
Hogy melegednének az emberek.

Ráhányini mindent, ami antik, ócska,
Csorbát, töröttet s ami új, meg ép,
Gyermekjátékot, - ó, boldog fogócska! -
S rászórni szórva mindent, ami szép.

Dalolna forró láng az égig róla
S kezén fogná mindenki földiét.

Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni,
Hisz zúzmarás a város, a berek...
Fagyos kamrák kilincset fölszaggatni
És rakni, adjon sok-sok meleget.

Azt a tüzet, ó jaj, meg kéne rakni,
Hogy fölengednének az emberek!

Áprily Lajos

A menekülő vers

A vers vagyok: riadt vers, vériszony
s perzselt világok fáklafénye bennem.
Halálra szánva meg nem halhatok:
a torzulásból messze kell üzennem.

Ciklon-szelekben sír a föld. Riadt
jövendölők a bíbor naplementek.
A gálya kész s ha zúg az új özőn,
én minden szépet önmagamba mentek.

KÖNYVAJÁNLÓ

A MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyeyi fák
Kaskótó István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenádné
Pápay Aranka: Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot
Dobrosi Andrea: Csendpelyhek
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskótó István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskótó István: Az öreg Joe
Kaskótó István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tensz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Umhauser Ferenc: Időfogácsok
Váradi József:
Benn hunyó csodák
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Baka István Alapítvány
Baráth Judith Stúdió
Canadahun

4. oldal
műhely

Szepes Erika:

A költő, akit csak
jelenéseiből ismertünk

5. oldal

klasszikusaink

Nagy Lajos:

novellák

elfeledettek
archívum

Johan Helmich Roman

Hegedű verseny.

Allegro

Nils-Eric Sparf hegedű
Orfeus Chamber Orchestra

Tudom, hogy csúcsig loccsan majd az ár.
De pusztulások hörgő éjszakáján,
tornyos vizekbe fült hegyek felett
megmentett kinccsel fog lebegni gályám.

S mikor kifúlva lüktet már a vész
s nagy, villámló Kéz végigsújt az áron:
egy fényes sziklán gályám földet ér
s a Napnak minden szépségem kitárom.

Németh Ferenc: Tél II.

Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhéthatár
Irodalmi Epreskert
Klubháló
Kodály László
Magyar Elektronikus Könyvtár

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Arany-Tóth Katalin
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T. Agoston László
Váradi József

Naplók, jegyzetek.
(blog)

Andai György
Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Gondolkodók archívuma
Kamarás Klára
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Koosán Ildikó
Felkiáltójel

Íráshalmazt zokszóval sűrűn teleírva
kap fel könnyeden, vág földhöz újra
ez a tomboló időorkán, s úgy mossa el,
mint játék-papírhajót a háborgó tenger.

Hová leszel ma-holnap kisember?
Ráncos arcok izzadságcseppje csordul;
Kordon közé zárt falatnyi léttér a jövő,
villámlik, dörög, kenetlen csikordul
minden ajtó, ami felé terel a cselszövő
ígéret, minden szándék új tiltásra lel.

Túlfejlett, kihalásra ítélt óriásmamut
a világ, a jólét lejárt füstködben illan el,
ki tudja, a hatalmak tűzszekere mire jut?
Kész csoda kisember, hogy még létezel.

Mentovics Éva
A sajtódat félted...

Azt mondd, nincs, mit tenni,
ez valami titkos átok?
Tévedés. Ti egymást gyilkoljátok.

Nem kellene ősdi kifogások!
Nem kell egyéb, csak józan értelem,
s a végtelen univerzumra úgy tekinteni,
mint egy isteni adományra, egy ritka szép tájra,
hol még drága, becses, máshoz nem fogható az élet.

De ne csak a vagyonodat féltsd!
Óvd a parti ösvényt, az ércgyomrú hegyet,
a vadvirágot, mit a mező élébed tereget,
a csobogó patakot, a hömpölygő folyót,
a szikrázó jéghegyet – az egyre olvadót -,
az esőerdő fáit, a tenger kék szemét,
a vízesés fodrait, tiszta, szép neszét,

Kajuk Gyula **Az anya**

Tudja, szomszédasszony,
magának elmondom...
aggódom mostanában
azért a gyerekért!
Füstös klubokba jár,
hajnalban jön haza,
olyan fáradt sokszor,
hogyan enni se kér!
Mondja, szomszédasszony,
hát most mit csináljak,
huszonhat éves már,
az istenért!
Lehetne családja,
s ha beállna a gyárba...
mondják, most egészen
szép a heti bér...
Tudja, szomszédasszony,
magának elmondom...
aggódom nagyon
azért a gyerekért!

Ady Ágota **Inda**

Füstszerű ízek kavalkádja,
a bárpultnál
túlsminkelt szavak
bekebeleznek.
Majd csend
ül mellém, szerényen
meghúzódunk
egy sötét sarokban árván
„Jó volna egy barát — mondja —
vagy legalább az embereket
embernek látni újra!”
És elfeledett ronc lesz
az utolsó, zátonyra futott
gondolat.
Lelkek mélyén —
megannyi koszos kéznyom
kiált a mindent eltörő
felmosórongy-feledésért:
„Még egy decit, főnök!”
„Háromezer nyolcszáz” —
monoton hang szól,
nyújtja fekete körmű ujjait,
és orrom facsarja
a fertőtlenítő,
mit az előbb a lefolyóba
öntött.
Nem nézünk fel,
saját arcunk nézne vissza,
meg amúgy is
mindenki ugyanolyan
magányos.

a madarak trilláját, a surranó vadat,
a virágkelyhek mélyén megbúvó bogarat,
a termőföld rögét, mely bölcsője a magnak,
az emberek hitét, kik néked aratnak,
a múltunk nyomát őrző nótáink dallamát,
a rovásírást, szobrot, színpompás mandalát,
a tavaszi lankákon parázsló pipacsot,
a nyár hús kútjait (legyen, mit igitok),
az őszi kertek fái tobzódó ízeket,
a tél tisztaságát, patyolatszínüket!

Óvd, hisz a sajátodat félted,
mert vétek, mit az ember önmaga ellen elkövet!
Egy gomb megnyomása, egy löveg, vagy rakéta...
s a gyarló ember nem más, mint önmaga martaléka.

(2012. június 19.)

Lehoczki Károly **Vártam, hogy jöjj**

Vártam, hogy jöjj, de tél lett újra,
most zárat babralsz a bicikliden
a járda fagyos kövéig lebújva.

Hullott levélen kacér a dér.
Tolod mellettem az ócska bringát,
szemed a szemembe ridegen suhint át.

A fény a dermedt légen épp csak áthatol.
Veszek valami buktát a sarki péknél,
te csak menj, majd összefutunk valahol,
ha lesz még, hogy nem görnyedsz előlem hétrét.

Kántor Zoltán **Albérletben**

Nem is tudom, még mennyi minden kéne.
még széke sincs, hogy leültesselek,
és asztalom, hogy terítsek neked,
és apró lámpám sincs, hogy sárga fénye

beburkoljon doromboló kódébe.
És szavam sincs, hogy vigasztaljalak,
ha bánat bánt, ha magával ragad
kóbor szerelmünk megtört fényű képe,

ha vaskarjába zár egy gondolat.
És csókom sincs, hogy adhassak sokat,
mely ne a voltba vinne s nincs lakat

és nincs erőm, hogy leláncoljalak
a pillanathoz, mely örök s szabad.
Még szobám sincs, hogy behívhasalak.

1964

Kő-Szabó Imre
Két biztos rend

Őszi idő volt. Olyan szép, napos őszi idő. Vasutas rokonainkhoz vittek el szüleim, öcsémmel, úgy egy hét időre vakációzni. Már nem tudom, hogy iskolai időben ez hogyan történhetett meg, csak arra emlékszem, hogy a háborút nem rég fejezték be. Örültünk ennek a váratlan vakációnak. Valószínű az lehetett az oka, hogy apám meg anyám a hosszantartó feszültségek miatt, amely a háborús időszakot jellemezték, ők maguk is egy kis kettésben eltöltendő csendre vágytak. Én akkor tíz egynéhány éves lehettem. A rokonom, ahol a hetet töltöttük, már, mint Sanyi bácsi, vasutas volt, ment másnapként huszonnégy órás szolgálatba, mert a vasút ezt megkövetelte. Háború ide, háború oda, a vonatok mindig mentek. Szünet nem volt ez idő alatt, csupán a vonatok minősége különbözött. Sok volt köztük a katonai szerelvény.

[tovább>>>](#)

Sárközi László
Nőkről...

Már kora gyermekkoromban féltem a nőktől - félek most is, nem tagadom... Magamat mindig másokhoz mértem,

úgy láttam, mindenben alulmaradok, mert a Mindenséget sem ismertem, mely tán hét-nyolc évtizednyi bennem és bennük, hittem: sose tapasztalok.

S jött Lilla, sorsom magához ragadva táncol agyamon kérdéseinek rózsaszín elefántlépteivel, mint az a lány, ki párjához szaladva:

"Do You Love Me?" - kérdezte az utcán. Nők. Bölcsék. Mind mindig tudni akarja, legyen bár tanár, tudós vagy munkás.

a vendég

Németh Ferenc
festőművész

[Kérjük látogassa a művész honlapját>>>](#)

[Következő oldal>>>](#)

Baranyi Ferenc
KONSZOLIDÁCIÓ

5.

Nagyedik Lajos, ki Thüningiának
volt néhány éven át uralkodója,
keresztes lovagokkal hadba indult
s viadal közben, harcmezőn esett el,
húsz éves asszonyát magára hagyván.
Erzsébet, lánya a magyar királynak
s istápolója minden nincstelennek,
maga is koldussá lett, mert anyósa:
Zsófia őgrófné kiüzte menten
Wartburg várából, féltve tőle trónját.
Erzsébet – immár kis kunyhó lakója –
sosem panaszkodott, senkit se vádolt.
„Pompát, cifrázkodást miért siratnék?
Kár a szóért. Inkább arról beszélek,
hogymiódon Gertrudis megjelent és
így szólt hozzám, elpredált gyermekehez:

Téged szegények áldanak,
hajlítsd anyádhoz is magad,
hajolj hozzám, törődj velem,
segíts nekem, segíts nekem!
Bár gazdagságban éltem én:
szeretemben voltam szegény,
jószágban voltam nincstelen,
s ezt síron túl is szenvedem.
Lenéztem azt a nemzetet,
mely befogadott engemet,
kevélységem minden magyart
alázni szolgává akart.
Amíg senyvedtek milliók:
én élveztem a dáridók
s tivornyák örült mámorát,
mely vérem járta át meg át!
Máriát kérd meg arra, hogy
nyerhessek bűnbocsánatot,
ne várjon rám tüzes pokol:
lelkem az önvádtól lakol.

Így szólt s eltűnt. S bennem csatáz a lélek:
csak bűne volt? Hazámnak ő csak ártott?
Arról, hogy a lakomákon csipetnyi
finom fűszert hintett a már korántsem
nyereg alatt puhult, de változatlan
módon: kézből zabált húsokra – nem szól
az égvilágon senki? Csak lidérccláng
volt a pusztán?

Ódor György
Világos?

*(17 millióért rendelték kiképzési löszert
a parlamenti őrségnek – 2013.november.)*

Világos, hogy nem kell forradalom.
Világos? Akkor tedd le a fegyvert!
Fejemet a lépcsőre lehajtom
s apró emberszilánkot nyelek le.

Mikor olvasok, bánom, hogy látok.
Mikor hallgatok, bánom, hogy hallok.
Tök süketen és vakon kiáltok
aljas hazugságok ellen harcot.

Ünnep van. A véres csütörtököt
ma áldották meg egy mellszoborral.
Holt a holtal összekülönbözött,
szögesdrót a térrel, Pest a Donnal.

A Duna partján fogom a kezed
költő, te boldog-kilakoltatott:
süket és vak lett az emlékezet.
Bárcsak élnél, s én bronzba faragott.

Már nem fényes szabadságra vágyom,
azt megkaptuk, zajlik, mint a folyó,
az elárult felszín egy határon
fecseg, két szomorú fém-szemgolyó

néz távolba, ott masírozgatnak
a bakák a csiszolt márványlépcsőn.
Őrzik az elátkozott hatalmat.
„Hallgat a mély.” De mi lesz itt később?

Vadász János
KOLDUS

odvas kicsorbult fekete fogak
dicsekvő-hetyke gyermekmosoly
kobalkék szempár szivárvány-tüze
tízezer ráncú arc és homlok

se kéz se láb csak vékony kicsi test
trónon király feszít így audiencián
amint kerekesszékén pléh-csajka
ölében ül ő egyenes derekával

Lehet. De sokat érhet
csalárd sugár is öldöklő sötétben.

A pártütőket is meg kell, hogy értsem.

Istenem, fél-merániként, de teljes
szívű magyarként mit lehet remélnem?"

Bodó Csiba Gizella
Kereső

Mi volt a TEGNAP előtt?
Mi lesz a HOLNAP után?–
kérdem én állva a Mában,
egy bimbóban, vagy egy urnában...

Hol voltunk tegnapelőtt?
Hol leszünk holnapután?
Nézem a Holdat bután,
az bölcsen visszavilágít reám.

Ezer évvel ezelőtt kérdeztük,
S talán megkérdezzük ezer év után:
Mit tettünk tegnapelőtt?
Mit teszünk majd holnapután?

Megkapjuk-e valaha a választ,
rálelünk-e mézszínű homokba'
– kihordjuk-e, mint a gyermeket–
hogyan felemeltessünk a csillagokba?

Bp. 2013. december 21.

Bányai Tamás
ZÉZÉ meséli

Hát most itt vagyok, láthatod, ebben a szűkös kalyibában, a város szélén, nincstelenség, menekültek, lumpenproletárok, illegális bevándorlók, kisstílű bűnözők és sorscsapások áldozatai között. Tudom, csodálkozol, hogy kerültem ide, milyen tragédia érhetett, hogy középszintű és jólétben élő vállalatvezetőből egyik napról a másikra hajléktalannak is kikiáltható számkivetett lett belőlem, aki hulladék anyagból összetákolt viskóban tengeti életét. Ne szólj, a kezed se emeld tiltakozólag, biztosra veszem, a jószándék, a segíteni akarás vezérel, sokéves barátságunkat bizonyítandó, köszönöm szépen, de elhárítom a közreműködésed, nincs szükségem támogatásra. Elárulom neked, nem a körülmények szerencsétlen összejárása juttatott ide, önszántamból vállaltam ezt a megvetett életformát.

tovább>>>

aluljáró metróbéjárat vad zsvajv
ólomszürke gomolygó vak tömeg
megtörtetett béklyós méltóságunk
„ím itt az ember!” némán sikolt

Balogh Örse
Csörögefánk

Éppen készültem, hogy csörögefánkot süssek ebédre. A duplafedelű konyhaasztal tetejét fölnyitottam, nekitámasztottam a falnak. Az alsó lapján akartam kigyúrni a tésztát. Amikor fölnyitottam, nem volt semmi a lapok között. Mire legközelebb odanéztam, az alsó lapon ott volt egy frissen kisült, ropogós, kenyér-szerű torta. Domború teteje szabályos időközökkel hangtalanul lélegzett. Ledöbbsentem!

Körülbelül 60 cm távolságból is jól éreztem, forróságot árasztott magából. Nem mertem közelebb menni hozzá, de nem is lehetett, a forróság távol tartott.

tovább>>>

G. Ferenczy Hanna
Január

1933-2007

Ezer konok
kiscsepp kopog,
árad, terül,
tócsába gyűl.
Zúg, riogat,
hó-rongyokat
cibál a szél
–még itt a tél.

A kert komor,
csupasz bokor,
ázott madár–
tavaszra vár .
De semmi jel,
fény nem felel
–a szürke ég
kék lesz- e még?

Bittner János
TIBETI DAL

Még szép vagy, és a bőrod is sima,
de megvénülsz te is, ráncos leszel.
A vénék bőre kérges. Ostoba
vagy: azzá válsz végül, amit teszel.

Ne hidd azt, hogy nem jön majd háború,

**Németh Tibor
Didergő**

1938-2013

Ajtóm előtt köhécsel az éj.
Mint tolvajok teste,
pillés faágakon megfagyott
hódenevérek lógnak, akasztva.
Csillagszúnyog zúzmara zümmög,
súgva, hogy nagy lett a tél hatalma.

Odakint fázik a szél,
könyörög minden ablakon,
hol fény dereng,
vagy árnyék melegszik a kandalló felett,
s huhogva bámulja, ahogy
az tűztáncot jár, majd elszendereg.

Kint hóemberek,
közöttük élnek a didergők,
a csecsemőszomjú, másnapos éhesek,
ott, ahol láncrakötött kutya vonyít,
s hangja az elhagyott szeretet.

Ezerszám élnek még,
véres, cserepes, kiháló ajkak,
alig könyörögnek,
erőlenül kopogtatnak,
mint a koldusnak öltözött
jégvirágot áruló ablak.
A tél is melegért szepeg!

E globális világban
segítségére hiába várok,
egy keringő kémholdnak ez,
soha nem lesz érdekes!
Nekem kell kinyitni robot szívemet,
s beengedni, aki még megkeres.

**Simonyi Imre
CSELÉDLÁNYOK**

1920-1994

S a cselédlányok ott az esti kúton.
Három faluból jöttek be leginkább:
Szeghalom felől (a Sarkadi-úton)
s Kőtegyánból; hol gyalog, hol mezítláb,

azért születnek újabb fegyverek!
Nem lesz számodra hely. Koszos odú
lesz otthonod. Az Úr se lesz veled.

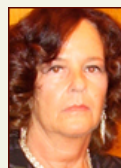
Megcsömörlesz, megunod majd a vért.
A lábnyomod belepi szürke por.
Halál jön el vénért és ifjúért.

A kút mélyéről néz a hold feléd.
Nem tudhatod, mikor jut rád a sor
Ügyelj azért, lélek, hogy tiszta légy!

**Kamarás Klára
Apró**

Nem lesz többé vége-hossza
minálunk az örömmek,
mert a lapok minden rossz hírt
szőnyeg alá söpörnek.

**Szepes Erika
Tís**

- Nézd, mit hoztam neked! – hajoltam le másfél éves Zsófi unokámhoz, fékezve magam, hogy ne rohanjak rá a gyerekre, mint azok a nagyszülők, akik túlradó szeretetükben szinte ráomlanak az unokákra. Hangomat is fegyvelmezett pianóban tartottam: kevés ellenszenvesebb dolog van a játszótereken, utcán gyakran hallható, rikácsolásba átcsapó gügyögésnél.

- Nézd, ez egy tigris – mutattam a gyerek felé a félméteres, nála alig kisebb, szőrös állatot, a betelepülő Kína játégyártásának egy remekét, - műszőrméjét ugyanúgy hullatja, ahogyan az eleven állatok vedlenek -; hasából egy gyengéd nyomásra, hasonlíthatatlan hörgés, zörgés, recsegés tört elő. Nyomában semmivé foszlott a vendégváró, vidám napfényes lakásban, a zöldellő növények közt halkán bujkáló Bach-zene, amire lányom altatni szokta a gyereket - gondolom, ezt szánták a zsákmányára lecsapó tigris rémisztő bőgésének. Zsófi pedig valóban elbőgte magát, és sikoltozva ismételtette: - Nem kér, nem kér!

tovább>>>

**Rada Gyula
JELEN-ÉNEK**

...avagy Caligula dicsőítése

Örvendj hazám, szajhák
ülnek öledben, áll a bál,
bordélyok fenekén tombol
kimondhatatlan hitünk,

S volt aki vonaton. S volt aki Mezőbajt
hagyta el;nehéz szívvel, ámde mégis
valami reményféle közbe-sóhajt:
ameddig úr van, kell addig cseléd is.

s jött kékpruszlikban egy nap az a kedves
- szeme előbb zöld volt, végül nedves -
s annyit tudott csupán a nagyvilágról:

hogy pödrött-bajszú a huszárkaszárnya,
s vasárnap kimenőt ad a nagysága,
s húsz szem biztos elég a Veronából

Karaffa Gyula
Ebben a versben

ebben a versben
ne várj tőlem semmit
se madárcsacsogást
se a kedves lábnyomát
rég nem izgatnak már itteni dolgaim
pisszt figyelj csak
hallgass egy kicsit
ma az eget néztem ahogy
hangtalanul úszott rajta
a Bukarest-Londoni járat
kondenzcsíkját lassan fújta a szél
íkszeket ipszilonokat festve a felhők szélére
aztán szembe jött vele
a Brüsszel-Ankarai járat kisebb gépe
keresztelte egymást a két kondenzcsík
verset írtak egymásnak a gépek
szép volt

a demokrácia,
fórumainkon
Cézár oszt gazt, s halált,
s a Tiberis vizét a mi
vérünk festi vörösre,
s ha hull a fej,
az nem gall,
és nem trák...

Bárdos László
Téli megbékülés

Tempós, nyugodt köszönés az utcán,
azaz a lakótelep huzatos közeinek egyikén.
Azonos útvonal, ellentétes irány,
de békésen ütközünk egy véletlen csomóponton, s
megtisztelve hallom,
hogy előre köszön egy éltes, kopottas úr,
nekem, ki ettől egyszerre suta síhedernek képzelem magam.
Főhajtása hitelesít a falmelléki járdán –
idevon, itt vagyok hirtelen, ide jelöli utamat,
s mint testem meghosszabbítása, vagy mint
egy megrögzött kézmozdulat,
olyan önkéntelen szól torkomból az udvarias zönge,
olyan készségesen követem tőle elvált utamat.
Ahogy befordultam, már ismét engedelmeskedem,
szomszédok hiányolják fejemről a kalapot, megfeddnek érte,
hisz' harap a hideg levegő, foga van az időnek – ahogy mondják.
Gyermeki feszengéssel is mintegy kiegyezem, megbékülök,
mert én is éreztem – igaz, valami mást, s egy fél perccel korábban,
valami istentelen marást, csavarást, szipolyozást tagjaimon,
önmagamat magamból kivetkőzve,
mint szervekre szakadt, aritmias menekülést,
minden ízemben mégis az áldozat fegyelmét.

Albert Lőrincz Márton
Juhász Ferenchez

hány éves a tízmilliárd éves költő-szív
(tízmilliárd éves gondok ünneplő cuccába öltözött
bozót-kalitkában csörtető szarvas hím a kőszívű világban)
hány éves a tízmilliárd éves dolgos kéz
(háttér: fogják sodorják tűbe fokozzák a cérnát
a gyípkikkelyes párna varratán
arcod mögött dőzsölő szirén-kezek)
hány éves a tízmilliárd éves kirakat
(költők tanyáján végigsöprő pestis-születés
tízmilliárd halál tízmilliárd feltámadás
tízmilliárd temetkezés tízmilliárd mennybemenetel)
hány éves a tízmillió tizenötmillió szív összerakva
(lomtalanítva fényezetlen trianontalanítva)
hány éves a tízmilliárd éves mama-méh
(ó édes föld édes édesanya ékes szülőföld
„szó, képzet, hasonlat,
véres élet-oldat,
létszag, halál-lobogás, ásvány-hőből csöndparázs”)
dobbanás dobbanás dobbanás

Pethő Gábor
Elvágódasz. El.

Ha már szeretteid
sárgult fényképekről megmerevedve,
akár óslénytani leletek,
maradtak,
s a valamikori barátok,
ha ugyan (mi e szó ?) voltak,
családjukkal bíbelődnek;
míg egykori szerelmeid
jeggyűrűkkel ujjjaikon gépelik
blogjaikba mindennapjaikat,
ha már szennyes, nyűtt s kopott
kabátodat húzza alá az örvény,
híd korlátjába félmeztelenül kapaszkodsz,
és nem érzed létedet fogaskeréknek sem
e világ gépezetében,
mert többre tartod magadnál
a munkás körme alatti piszkot;
ha már Dávid zsoltárai
szájpaplásodra tapadtak,
s a neurológusok mikroszkópjainak
tárgylemezein neked sosem jut hely,
Tavasza Tavasz, Nyárra Nyár.

Prágai Noémi
Haj

Ne haragudjak, hogy megszólít - mondja.
Hatvanas éveit taposó csavargó lehet.
Nem haragszom - felelek.
Sokdioptriás okuláréja hatalmasra nagyítja bánatos pillantását.
Csak beszélgetni szeretne. Csak amíg a buszra várunk.
Rendben.
Kérdi, hogy mióta növesztet a szép hosszú hajam.
Mindig is növesztettem - mondom.
Valaha a hosszúhajú lányokat kedvelte. Ne értsem félre. A feleségének is hosszú haja volt. De meghalt.
Mondom, hogy sajnálom.
Kicsit párás lesz a szemüvege az emlékektől.
Neki szögegyenes haja volt. De meghalt. Kérdi, hogy én bodorítom-e, vagy magától hullámos.
Magától - felelem.
Az az igaz!- sóhajtja. Kérdi, hogy nem akarom - e eladni.
Nevetek.
Nem igazán. Nem szeretnék megválni tőle.
Elgondolkodik.
Pedig jó pénzt fizetnek az ilyesmiért. Ő egyszer eladta. Még mikor a tévénél dolgozott. Még mielőtt a felesége... De azután újra megnősült. De elvált. Azóta az utcán él.
Kérdelem, hogy mit dolgozott a tévénél.
Világosító volt - feleli zavartan.
Vagy azt szégyenli, hogy „csak” világosító volt, vagy azt, hogy már nem az.
Igen, ott dolgozott. És volt felesége. Szögegyenes hajjal. És neki is hosszú haja volt. Váll alá érő, dús, fekete.
Bólogatok.
Ez még a hetvenes évek előtt volt - mondja.
Aztán megkeresték, hogy kellene a haja. A Ruttkai művésznőnek.
Talán ismerem.
Bólintok, hogy persze, hogy ismerem.
Na, neki kellett. Ötezret adtak érte. Ötezret! Hogy az mekkora pénz volt azidőtájt! Eladta. Kopaszra vágták. De jó pénz volt.
Messziről már látni, hogy jön a busz.
Ő is észreveszi.
Mások is jönnek a megállóba, de nem jönnek a közelünkbe.
Nem látják, hogy én egy televíziós fővilágosítóval beszélgetek.
Csak egy koszos csavargót látnak.
Elköszön. Elnézést kér, hogy zaklattott.
Csak beszélgettünk- mondom.
Elmosolyodik, a hajamra néz.
Ne adjam el - mondja. Ő eladta és vele adott mindent.

Mit várhatsz?

Pár szélvédőnek csapódott verébtetem
látványánál többet semmiképp,
mikor lelépsz a járdaszegélyről
a kávéházból jövet,
hol utolsó ötszázasoddal nagyzoltál,
maradva kultúrától kiéhezetten.

Elvágysz. El.

Oda, ahol gyógyulást találsz.

Van, ki hiszi, akad, ki tagadja -
ismert hely, folyton Last Minute
járatokkal: Mennország.

T. Ágoston László
Lakógyűlés

— Az volt a szerencsém, hogy néhány centivel mellettem esett le az a nagydarab vakolat, vagy mi a fene — magyarázta az asszony a boltvezetőnek — különben akár ott is maradhattam volna alatta.

— Nagyon sajnálom, asszonyom — szabadkozott a férfi — de mi nem tehetünk róla. Nem a miénk ez az épület, csak béreljük az üzlethelyiséget az önkormányzattól. Teljesen jogos a felháborodása, és ha netán tanúra lenne szüksége a kártérítési perben, én mindenkor szívesen állok a rendelkezésére. Mi, kérem, már több levelet írtunk a polgármesternek, hogy csináltassák meg a homlokzatot, mert életveszélyes, de hát tudja, mit ér a mi szavunk a politikusoknál? Meg különben is, tudja mi van? Kár esetén fizet a biztosító.

tovább>>>

Pethes Mária
az élet küszöbén

Péli Tamásért

milyen régóta nem válaszol a végtelen
szétbomlanak az árnyak a levegőben
zörög az idő a szerda bádogereszén
ismeretlen fények fagyoskodnak még
alszik a végzet a sorsfa ágaiban csendes
szél rázogatója ébredj a fasorban halványzöld
jeleket lenget a bizakodás ki tudja honnan
pillangók rajzanak a kertbe gyűrött
szárnyukon kibomlik a remény színe

ledobja fekete vállkendőjét a táj véget ér
a gyász nagy utazás előtti készülődés izgalma
árad a földből most már csakugyan messze
vagy hangod megszámálhatatlan szilánkra
esik szét látlak amint egy asszony szeméből
kisimítod mézszínű haját de ő sem menthet meg
a te arcod már nem változik a kietlen holdból
süt rád a fény onnan túlról ahonnan emléked
nesztelen lépi át az élet küszöbét

Lelkes Miklós

Idősíkok

Tény: kifosztottak minden oldalon.

Idősíkom lassanként elhagyom.

Lökdös a szél ingó lépcsőkön át.

Szemem figyel, benne szomorúság.

Szemem figyel, és szemem figyelem.

Figyelő szív suhan át szívemen.

Lélek figyel testet, lelket a test.

Akiben szív van, mindig rajtaveszt?

Gondolat, vers más világot terem?

Vagy világot figyel, Lélektelemt?

A szavakon: mozgó lépcsőkön át

miért velem ez a szomorúság?

Így van, vagy úgy.. - rossz látni: az Anyag

karma lélek-szándékba belekap.

Sebzett testben vers-léleknek mi fáj?

Az Anyag, karmos, kapkodó király,

míg az Édenkert kígyója sziszeg

fülekbe titkot, és kér észhitet?

Az fáj, mi Nincs? Temetetlen halott

felett hazugságokat hallhatok..

Idősíkom lassanként elhagyom.

Nem csillagotok az én Csillagom.

Az Léleké. Vers-léleké. Anyag

hódol majd neki piros pillanat

idősíkján. Mily távoli e sík!

Hány eltévedt idő könnycseppjeit

hullatja el addig a végtelen,

hány ingó lépcsős idősík terem,

s hány Világnak korán tartott világ,

hol örömet legyőz szomorúság!

(2013)

Németh Ferenc: Téli bolyongás.

Köves József
A harmadik, a harmadik

a harmadik, a harmadik
végleg kinyújtja karmait

Vihar Judit
haikui

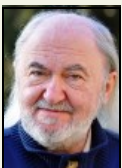
Új év, ködlepél,
tumor lelkekre tapad –
reménytelenség

Rohan az idő,
mindennel sietnünk kell,
mert a vég – titok

Tavasza a télben,
tovaillant káprázat –
foszlott remények

Trónbitorló vagy,
átkos múltra sziszegsz most –
rossz memória

Hol az út vége?
Homályból előbukkan
S újabb tárul fel

Nógrádi Gábor
P. JÓZSEFNÉ

Én sósavval mosom a WC-t
és vigyázni kell,
hogy férjem és két gyerekem
ne üljön rá hamarabb,
minthogy leöblítem.
A férjem pedig megcsalt,
megcsalt egy kis kurvával,
míg én a másodikat
nyomtattam ki a hasamból.
Nem is ez fáj, nem is!
De legalább egy szebbel,
szebbel vagy csinosabbal,
mint én!

1970.

Fetykó Judit
Tél

A fehér összes árnyalatával
játszik, festi a tájat a tél.
A város szélén a sok fával
csipkepróbát tartva beszél.

Ez itt a hideg csontfehér jég,
ez meg a hófehér, vastag dér,
az a hamvasan fehérítő, még
alig kezdődő köd tejfehér.

és nem lehet már negyedik
három után temethetik

első kék volt, mint a tenger
tele zsongó szerelemmel
jégkékje most halottsápadt
az életbe belefáradt

fenyőbarna a második
s mert őszi lomb rozsdásodik
fáról pergő hulló festék
alatta a vak üresség

keserű lett a harmadik
nem is tartott ki hajnalig
és nem lehet már negyedik
három arcát jaj, lefedik

mind a hármat majd lefedik

Váradi József
Tolvajoló köfőtő

Őszintén, szeretném, ha másképp lenne. Ha nagyapám most is gyötörne azzal a sok mindennel, amit annak idején elviselhetetlennek tartottam. Meggyőzne arról, hogy csakis a saját elképzelései, illetve tapasztalatai az egyetlenek, amelyek célra vezetnek, vagy kihoznak a mindennapok kibogozhatatlan gomolyájából. Előre bocsátom, én a nagyapám szellemi örökségét elég élheteretlen módon kezelem. Elég sok próbát talált ki, hogy vizsgálhattam, ha jól fogok az emberek között élni. Ha kibírom az élet megpróbáltatásait. Ha nem bicsaklok meg a csalódások özönétől. Ugyanezt tette a fiaival és a lányaival, de az unokái közül csak engem zargatott és kicsi Iluskát. Kicsi Iluska, aki egyszer azzal vetett véget a megpróbáltatásnak, hogy egyik próba alkalmából éktelen sikoltozásba kezdett és hisztisen elcsukló sírást mímelt. Ettől kezdve, csak az én képzésekre fordított az érdemnél nagyobb gondot.

tovább>>>

Debreczeny György
halak a földön

nálunk a halak a földön járnak
a mosónők korán felékszerzik magukat
a halállal
csak viccelek
mikor a folyóba vizelek
a ciános Tiszába

csókra nyújtja fekete száját
a vízbefúlt hölgy
hasából újra megszületik a folyó
megszületik a pusztulás

elegem van már az elegáns nőkből
recsegő arccal tolatnak

Bársonyfehér a fenyőágon
a tűlevélre csapódott zúzvara,
szikrázó fehér a gallyakon
a felrakódott dér maga.

Hópihék puha-pihe lágyan
csöndben mindent beterítenek,
ezernyi fehér kristályban
ott van a téli üzenet.

Hoitsy Horváth Edit
TÁJKÉP

1929-2007

Szemben a sarkon, a vén ház vásott, tört ereszeről
lassan a földre csorog a rozsdás-rőt szövevény.
Mégfosztatván zöld köpenyétől a fal, repedését
fölfedi –, itt a nyomor tárja ki szégyeneit.
Éjszaka fagy harapott a félős nyárfalevélbe,
sír legyezői után az árva platán, a szegény;
árnyak fekszenek rézsút a satnya, sárga bozóton,
gyérül a cserjés már, szikkad a mályvabokor.
Kő-kövön utcák feltúrt, zugnyi közében
gyűl a szemét, a dús dudva se fedheti el.
Visszariadnak innen az éhes kis cinegék is –,
csak kinek otthona nincs, bírja ki erre felé...

Ricza István
Gondolatok esti séta alatt

Senki se jön már szembe velem, nincs is kire várnék
estefelé a kihalt úton a séta alatt.
Lassan lépkedek, és míg ballag utánam az árnyék,
lám csak, a gondolatom közben előre szaladt.

Mint aki tervez, hogy majd biztosan eljut a célhoz,
s hátha nem is butaság mindaz, amit kitalál,
úgy jár most az agyamban az érzés és megacéloz,
még van időm, van, amíg megszabadít a halál.

Verasztó Antal
Az elveszett sárkány nyomában

Az ember ősidők óta mesél. Én magam is az egyszer volt, hol
nem volt kezdetű meséken nőttem fel. Mindez azért volt lehetséges,
mert az idő, történésekkel van kitöltve.

Mindeddig arra vártam, egyszer lesz, hol nem lesz egy ember, aki
majd szintén nekiindul, hogy a saját meséjét, vagy mit tudom én, az
elveszett sárkányt megtalálja. Az ő története is események
sorozatából állna össze. Néha mesének tűnő esetek is előfordulnának
benne, pedig azok is valóságosak lennének.

tovább>>>

a folyók fenekén

gyertyafényt
és fahéjillatot hoz a jeges angyal
elolvad tőle a jegesember
s lám a gesztenyepürében is
megvadult kukacok

aludj velem kedves
ébredni maradok én is
majd szólok hogyha hallgatok

Péter Erika
Eltékozolt lapok

Foszlott papírköteg
– padláson hever –
lehajlok, hogy újra
kezembe vegyem;

apróbetűs kötet,
szövege monoton,
anno átlapoztam sok
rossznak vélt oldalon,
hogy minél hamarabb
a könyv végére érjek,

ám a kihagyott lapokon
rejtőzött a lényeg,

felemeltem volna
újraolvasásra,
de szétporlott,
s nem lesz
reprintkiadása...

Végh Sándor
Életek

Az ördög bocskora már rég elkopott,
szárnyaszegett akarat a mibenlét.
Egy pohár sörben úszik az emlék,
és a holnap nem emlékszik a mondott,
napfényben úszó, olcsón vett véleményre.
A rossz győzelméhez elegendő,
ha a jó emberek tétlenkednek,
véleményük hiánya a karátos,
a múltból fakadó értékvesztés.
Hullnak, múlnak a szaporodó a fáradalmak,
menekülnek, gyógyulnak a fájdalmak.
Gombolja kopott, gyűrött kabátját a szegény,
közben nem is látja: kilopja érzelmeit
a létrehozott törvény.
Pénz nincs a zsebében, éppen ezért
90 éves anyját küldi kenyérért!
Emlékmorzsákat sodor a szél,
libben, és elmúlik, mint az őszi levél.

...

Nagy Lajos

1883-1954

A gyümölcsáros asszony

Ez álom volt.

A Rákóczi úton ballagtam. Balról a boltosok kirakata fénylett, jobbról merev villamos-sor állt. Miért nem mehetnek tovább? - tört föl belőlem a kérdés, de egyszerre zöld mező terült el előttem, fekete vakondtúrással díszítve, egy vakond éppen kidugta az orrocskáját a bucka alól, pont a közepén s rózsaszínű volt az orrocška - az álomban. Távolabb ringlispil forgott, zongorakíséretre (bizonyos, hogy már délelőtt tizenegy óra volt s már megkezdte lenni az utcán körútját a mindennapos zongoraverkli). A zöld tisztás felé indultam, de hirtelen belekerültem valami nagy, nyüzsgő sokadalomba.

[tovább>>>](#)

A jólelkű, szelíd öreg

Piros kendővel volt az ifjú nyaka tágasan körülkötvé... A támlátlan dívány - mintegy ravatal - a szoba közepén állott és ő hanyatt feküdt a kopott díványon... Egy utolsó gyötredelmes mozdulattal megtépte a mellényét - pattanva hullottak a gombok - megnyílt az inge is, halvány melle indulatosan hullámozott... A szobában nagy csend volt, szinte tiszteletteljes és aggodalomra intő, amilyen - ha semmi nem reccsen is, semmi nem mozdul is - csak súlyos nagy percekben szokott lenni...

[tovább>>>](#)

A tehetségtelen író

Nagyon, de nagyon tiszteli az irodalmat. Bámulója az íróknak. Sokat olvas, minden műről, minden íróról tud. Ha sápadt és sovány ő, akkor Dosztojevszkij, szegényt, istennek tartja. Ha piros és kövér ő, akkor azt hiszi, hogy Mikszáth okosabb ember volt, mint Pasteur, vagy Edison, s ha akarta volna, ő is feltalálta volna a villamos ívlámpát! Ha piros és kövér - és mégis Dosztojevszkij az istene Tuesday, ez a legrosszabb, ez már a szuperlatívusz. Napóleont persze nem tartja nagy embernek...

[tovább>>>](#)

A három éhenkórász

A Sült ökör című büffé a Platán-soron, közel a Fészek ucca sarkához, igen jó hely, kitűnő benne a koszt, sajtjai, gyümölcsei elsőrendűek, a söre pompás. Egészséges gyomrú embernek már az maga gyönyörűség, ha keresztül sétál rajta s szétnéz az üvegpolcok tartalmán. De üvegajtaja van a Sült ökörnek s óriásiak az ablakai, csupa üveg az egész portáléja, kívülről, az uccáról is lehet élvezni a Sült ökröt. Kirakata is van s a kirakatban látható az egész üzem, legalább is annak lényege, kisebbített kiadásban. Úgyszólván az uccára kirakva hevernek itt az időszakonként változó attrakciók: júniusban kis kosarakban, zöld nagy leveleken eper és szamóca;

[tovább>>>](#)

A szörnyű izgalom érthető

Az a nagy világlomás, melyben százmillió emberi élet elpusztult, melyben városok égtek hamuvá, melyben vitéz nemzetek ugyancsak vitéz nemzetek ellen, fajok, fajok ellen, végül már osztályok, osztályok ellen harcoltak nemes dühvel, sőt amelynek egyes fázisain belül lakók a házmesterek ellen és viszont is életre-halálra küzdöttek, amelyben azután a termelést mindaddig ellátó óriási és komplikált gépezet is elakadt, összetört és elpusztult, - szóval ez az egész átalakulás...

[tovább>>>](#)

Bérház

Hársfa ucca 70. Háromemeletes ház, színe szürke, illetve sárgás, azaz piszokbarna, szóval bérházzsín. Kapu este tízig nyitva, azután kapupénz fejéenként tíz fillér, éjfél után húsz fillér, felülfizetés ajánlatos, felülnemfizetés esetén a házmester a köszönést nem fogadja. Nyitás reggel hat órakor, a mosásmentes kaucsukzsebkendő s az önműködő nadrágtartó feltalálója, ha reggel hatig sétál a ház előtt, akkor már ingyen térhet hónapos odújába.

[tovább>>>](#)

életrajz

[Éjjel, félegy után](#)

[Háború](#)

Mikor felért a második emeletre, elővette télikabátja zsebéből kis villamos lámpáját s mire a lámpa gombját megnyomta, már az ajtóhoz is érkezett. Az üdítő fénykévécskét az ajtó zárjának szegezve, a kis hideg kulcsot beleillesztette a kulcslyukba és simán nyílt fel a sötét ajtó. Bent volt a lakásban, becsukta maga után az ajtót. Megemelte a jobb kezét, előbb az érdes tapétát érintette meg, aztán felgyújtotta a villanyt. Tekintete átfutott a szobán és semmi váratlanon nem ütközött meg, pár pillanatra megpihent az íróasztalon kettyegő ébresztőórán.

tovább>>>

Kovács úr

Kissé sovány és elhasznált ember. Éveinek száma szerint negyven esztendő, de ötvennek látszik. A szakállát gondosan borotválja, ő maga minden reggel, tehát azt, hogy borostás arccal járna az emberek közt, nem mondhatom róla, bármennyire használható adat lenne is ez anyagi és kedélybeli állapotának szemléltetésére. Az arca, ha nem is sápadt, de, hogy könnyen értékeljük a közönségességét, fakó. A bajuszát valami sajátságos ízléssel gondozza...

tovább>>>

Nagycsütörtök

Délután négy óra körül járt az idő.

László az ágyon feküdt. Hanyatt feküdt, fehérhuzatos piros paplannal volt betakarva. A karjai a takarón kinyújtva párhuzamosan heverték. A homlokán vizes kendő volt... Gyengén, nesztelenül lélegzett, enyhén emelkedett és szállt keblén a paplan.... A szemei nyitva voltak, a tekintete határozatlanul lebegett.

Az ágy mellett egy széken lavór állott, abban hideg víz, a szélén vizes ruha.

A tágas szoba egy-ablaka, mely a szomszéd alacsony házak sötét tetői fölött eltekintve a szabad égre nyílt, tenyérynire nyitva volt s a hűs tavaszi levegő beáradt a résen át a szobába.

tovább>>>

SZATIRÁK A költő és verélytársa

Az élő költőket életkor szerint is szokás osztályozni. Az osztályozás azután, mivel azt minduntalan emlegetik, lélektani valósággá válik bennük. Bizonyára ezért van, hogy Iksz költő a többi néhány költő és több ezer versíró közül éppen Ipszilont érzi vetélytársának. Fialok mindketten, versengenek, kölcsönösen lenézik egymást, különösen Iksz veti meg Ipszilont. Csak technikája van, - mondja róla, - különben hideg érzély, okosabb lenne, ha nyelvtanokat írna, vagy logaritmustáblákat szerkesztene. Más alkalommal Ipszilonnak valamely verséről így ítélik...

tovább>>>

Az ég kék volt és felhőtlen. A levegő száraz, tiszta és mozdulatlan. Nagy csend a kis udvaron, az utcán, az egész falun. A légy sem repül, a falevél sem zizzen, talán az emberek szava is elállt, a gondolatuk is elakadt, csak a szívük ver hangtalanul, a vérük fut nesztelenül és csak éreznek. Döbbenve érzik meg a kék ég elgondolhatatlan magasságát, a csend végtelen mélységét, reménytelenül vetve beléje képzeletük mérőszinóráját, valamely titkokat fürkésző gondolat ónsúlyával. A nap messze, túl a Dunán, lehányatlóban...

tovább>>>

Mariska és János

Mariska pincérlány volt, tizennyolc éves volt és szép volt. Egy nyári és éjjeli mulatóhely vendéglőjében volt pincérlány. Szesz italokat és ásványvizet hordott a vendégeinek, ivott velük s ő szedte be a vendégektől az elfogyasztott ételek és italok árát. Fekete blúzban, fekete aljban és fehér csipkés köténnyel, a hajában egy fehér öszirózsával sürgölődött az asztalok körül és mosolygott a vendégeire.

János bankhivatalnok volt és költő.

tovább>>>

Mai altató mese

Hárman kártyáznak. Az úr, az asszony és a vendég. Lórumot játszanak. Az asszony nyer. Kacagva söpri maga elé a pénzt, a két- és tíz-filléreseket. Kicsiben megy a játék. A vendég veszít. Vesztesége már több mint egy pengő, fanyarul mosolyog. A vendég szegény ember, kifizetésű hivatalnok, egy pengő is pénz neki. Most éppen úgy áll, hogy ha nem nyer vissza valamit, akkor hazáig gyalog kell mennie, pedig messze lakik, szóval már csak a két kapupénzre telik az erszényéből. Az asszony tudja ezt, mert ő áruló kis jelekből mindent megtud. Annál inkább kacag minden nyeresége után. Hadd pukkadjon a vendég, megérdemli. Ha egyéb bűne nem lenne, hát azért, mert félórával ezelőtt, az egyik játszmaról lefolyt vitaközlés közben...

tovább>>>

SZATIRÁK Politika

Egymással versenyzett az elsőszámú és másodiksámú vezéregyéniség. Melyik váljon vezéregyéniségből vezérré? Melyik legyen a nép akaratának egyetlen kifejezője? Melyik legyen csúcsa a piramisnak, melynek alapja a tömeg, a maga egysíkon futó, szinte végtelen szélességében?

Elsőszámú vezéregyéniség egyórás beszédet tartott a népgyűlésen, óriási sikere volt, tapsoltak neki és éljenztek, de úgy, hogy az éljenzés robaja szétkergette a felhőket, melyek a teret elfödtek. Másnap másodiksámú vezéregyéniség tartott kétórás beszédet, óriási sikere volt...

tovább>>>

Németh Ferenc: Téli erdő.

<<<Vissza tartalomjegyzékhez.

....